

forhold i øvrigt skønnes at være til hinder for betaling af det fulde skattebeløb.

I Københavns og Frederiksberg kommuner kan det af kommunalbestyrelsen bestemmes, at beføjelsen til at eftergive personlig kommuneskat henlægges til skatterådet eller et af kommunalbestyrelsen i den anledning nedsat udvalg.“

Som begrundelse herfor (bortset fra paragraffens stk. 2, der blev indføjet i folketinget) hedder det i bemærkningerne til lovforslaget:

„Da den kommunale valglov efter den ved lov nr. 335 af 22. december 1953 skete ændring ikke længere opstiller som betingelse for kommunal valgret, at vælgeren på valgets tidspunkt er ansat til at svare kommuneskat, og da bestemmelserne om skattesvarelse som betingelse for kommunal valgret nu er foreslået helt ophævet, ses der ikke af valgretsmæssige hensyn at være nogen begrundelse for at opretholde den nævnte særlige begrænsning i adgangen til at eftergive kommunal skat, og da denne begrænsning i andre henseender kan forekomme mindre rimelig, stilles der herved forslag om, at den bortfalder. Det kan i denne forbindelse anføres, at det i en række tilfælde — ikke mindst, hvor der er tale om indkaldte værnepligtige — forekommer, at skatten til staten eftergives fuldt ud, og at det i sådanne tilfælde, hvor forholdet gennemgående vil være det, at skatteevnen må betragtes som helt bortfaldet, vanskeligt kan forstås af skatteyderne — og af kommunalbestyrelserne ofte vil føles som en mangel — at der ikke tillige kan bevilges fuldstændig eftergivelse af den kommunale skat.

Man skal i tilslutning til det anførte henvise til, at skattelovskommissionen ved § 174 i sit forslag til lov om skat til staten af indkomst, formue og kapitalvinding (kommissionens 2. betænkning, side 140) har stillet forslag om, at kommunerne skal være bemyndiget til at eftergive skat til staten under forudsætning af, at der finder en tilsvarende eftergivelse af den kommunale skat sted, og at der efter kommissionens forslag ikke skal gælde nogen grænse for, i hvilket omfang kommunal skat skal kunne eftergives.“

Kommuneskattelovens § 42 er ligeledes blevet revideret. Den fik — efter at det af indenrigsministeren fremsatte lovforslag på dette punkt var blevet omarbejdet under sagens behandling i folketinget, følgende affattelse:

„Når en skatteyder ikke inden det tidspunkt, hvor udpantning kan begæres, har betalt den ham pålignede personlige kommuneskat, kirkelige afgifter, så længe disse opkræves